

A Kúria a dr. jur. dr. med. Hantos Ádám ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Tóth Péter ügyvéd által képviselt I.r., a dr. Palkó Éva ügyvéd által képviselt II.r. alperes ellen kártérítés iránt a Fővárosi Munkaügyi Bíróságnál 2.M.562/2011. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Törvényszék 49.Mf.630.620/2013/5. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes felülvizsgálati kérelme, és az I.r. alperes által benyújtott csatlakozó felülvizsgálati kérelem folytán a 2014. október 1. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 49.Mf.630.620/2013/5. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az I.r. alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint és 13.500 (tizenháromezer-ötszáz) forint áfa, a II.r. alperesnek 20.000 (húszezer) forint és 5.400 (ötezer-négyszáz) forint áfa felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi az I.r. alperest, hogy fizessen meg az államnak felhívásra 76.000 (hetvenhatezer) forint csatlakozó felülvizsgálati eljárási illetéket.

A le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

I n d o k o l á s

A felperes a keresetében a 2010. február 24-én munkavégzés közben elszenvedett balesetből eredő vagyoni és nem vagyoni kárai megtérítését kérte.

A Fővárosi Munkaügyi Bíróság 2.M.562/2011/32. számú ítéletében megállapította, hogy az I.r. és a II.r. alperest a felperes által 2010. február 24-én elszenvedett üzemi balesetéért 100 % mértékű kártérítési felelősség terheli. Kötelezte egyetemlegesen az alpereseket, hogy fizessenek meg a felperesnek nem vagyoni kártérítés címén 5.000.000 forintot, kórházi ruházat költségeként 17.000 forintot, látogatási költség címén 93.220 forintot, ápolás címén 59.740 forintot, gondozás címén 99.560 forintot, háztartásból kieső munka ellenértékeként 120.000 forint, valamint 260.000 forint lejárt járadékot, továbbá véghatáridő nélkül 10.000 forint havi járadékot, élelemfeljavítás címén 10.000 forintot, művelődési többletköltség címén 120.000 forintot, gyógyszerköltség címén 168.000 forint lejárt járadékot, továbbá véghatáridő nélkül 5.250 forint havi járadékot, kísérő költsége címén 120.000 forintot, rezsi többletköltség címén 50.000 forintot, telefon többletköltség címén 30.000 forintot, kerti munkából kiesett munka ellenértéke címén 90.000 forint, valamint 260.000 forint lejárt járadékot, és véghatáridő nélkül havi 10.000 forint járadékot, keresetveszteségi járadék címén 351.372 forint lejárt, valamint 43.039 forint havi járadékot, és a nem vagyoni kártérítést kivéve

ezen összegek kamatait, továbbá 375.000 forint + áfa perköltséget. Az ezt meghaladó részében a keresetet - ideértve a fogpótlás címén előterjesztett követelést, valamint a véghatáridő nélkül érvényesített gondozás iránti igényt - elutasította. Kötelezte a felperest az alperesek részére fejenként 75.000 forint + áfa ügyvédi munkadíj megfizetésére, az alpereseket pedig 450.000 forint eljárási illetékben, 162.000 forint szakértői költségben, és 4.500 forint tanúkölségben marasztalta. A fennmaradó eljárási illeték, szakértői költség és tanúkölség állam általi viseléséről rendelkezett, és kimondta, hogy a járadék megfizetésére vonatkozó döntés előzetesen végrehajtható.

A megállapított tényállás szerint a felperes munkaerő kölcsönzés céljából létesített munkaviszonyt 2008. január 2-án a II.r. alperesnél. Kikölcsönzött munkavállalóként az I.r. alperes forgácsoló üzemében CNC marós fémmegmunkáló gépkezelő munkakörben dolgozott.

2010. február 24-én a 12 hengeres dízel motorszekrény vezértengely csapágházainak felszabályozási munkálatai közben baleset érte. Másodfokú nyílt állkapocscsont-törést, a bal oldali VII. agyideg perifériás ágának, a bal felkar idegfonat, a bal felkari verőér hónalji ágának rongálódását, bal felkartörést, a bal lapocka és a II. borda minimális elmozdulással történő törését, a bal oldali tüdő zúzódását, a bal felkar és a mellkas bőr alatti rétegének az alapról történő leválását, az alsó fogsorból 7 darab fog elvesztését szenvedte el. E súlyos sérüléseiből adódóan következményes, úgynevezett másodlagos vérvesztesége is kialakult. A szakértői vizsgálat időpontjában, 2011. augusztus 17-én a végállapota még nem alakult ki. A balesettel okozati összefüggésben a felperes 50 %-os mértékű egészségkárosodása következett be az össz-szervezeti 53 %-os egészségkárosodáson belül.

A munkaügyi bíróság az 1992. évi XXII. tv. (rég. Mt.) 174. § (1) - (5) bekezdéseiben foglaltakra utalással megállapította, hogy az alperesek a felperes munkavégzés közben elszenvedett balesetért fennálló objektív felelősségük alól kimenteni magukat nem tudták.

Az elsőfokú bíróság a kárfelelősség fennállása, a baleset bekövetkezésének módja és körülményei vizsgálata során beszerezte az OMMF által lefolytatott vizsgálat anyagát, a Rendőrkapitányság iratait, igazságügyi munkavédelmi szakértői véleményt, meghallgatta a felperest, tanúként a munkatársakat. Ezek alapján megállapította, hogy a baleset oly módon következett be, hogy a felperes a perbeli gépen „új fogást kívánt venni, forgásirányt váltott, és az előtolást akarta elindítani. Ennek érdekében a kezelőegység felé lépett, megbotlott, bal lábával a gépágy színtező beállító csavarjához ért, jobb kezével meg akart kapaszkodni, bal keze pedig a fúróorsóhoz került. A forgó esztergakés a kabátjának mandzsetta felőli részét elkapta, és ruházatát hét rétegben a fúróorsóra tekerte, a motorszekrény és a vezetőbak közé került. Miközben őt a forgókést tartó orsó a gépre húzta, arcának bal alsó része felakadt a megmunkálás alatt álló motorszekrény egyik csavarjára, ezáltal

sérülést szenvedett".

A munkaügyi felügyelőség a munkáltató felelősségét állapította meg, mert nem gondoskodott a gép kiszolgáló területén a botlásmentes mozgástérrel, valamint nem állt rendelkezésre a gép üzemeltetési dokumentációja (gépkönyv, műszaki leírás, teljes körű kezelési és műveleti utasítás). Ezzel megsértette az 1993. évi XCIII. törvény 27. §-ában és a 39. § (1) bekezdésében foglaltakat.

A munkaügyi bíróság szerint ezen hiányosságok miatt nem lehetett megállapítani olyan vétkes felperesi közreható magatartást, amely abban testesült volna meg, hogy a megmunkált felület, illetőleg a kések ellenőrzése előtt nem állította le az orsó forgó mozgását. A balesetnek nem volt szemtanúja, ugyanakkor az alperesek terhére eső munkavédelmi szabályszegés megállapítható volt. Ezért az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget annak a szakértői megállapításnak, miszerint a perbeli baleset legnagyobb valószínűséggel akként következett be, hogy a felperes az orsó előtolást leállítva a forgó orsókések ellenére felállt a hengerblokk melletti 30 cm magas géptestre, hogy megnézzze a megmunkálás alatti hengerblokkot.

Az elsőfokú bíróság a felperes egyes kárigényei megalapozottságát vizsgálva az Mt. 177. § (1), (2) bekezdése, 178. § (1) és (3) bekezdése, 179. § (1) bekezdése, 180. § (1) bekezdése, valamint a 183. § (1) bekezdése alapján döntött.

Az I.r. alperes a fellebbezésében elsődlegesen az ítélet részbeni megváltoztatásával a kereset teljes elutasítását, másodlagosan az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, harmadlagosan a kárösszegek leszállítását kérte.

A II.r. alperes fellebbezése az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésével az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására, új határozat hozatalára irányult.

A felperes a csatlakozó fellebbezésében a gondozási járadék iránti igényét elutasító ítéleti rendelkezés megváltoztatását, e körben az alperesek egyetemleges marasztalását kérte.

A Fővárosi Törvényszék 49.Mf.630.620/2013/5. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezett részében részben megváltoztatta, megállapította, hogy a felperes által 2010. február 24-én munkavégzés közben elszenvedett balesetből eredő károkért az alpereseket egyetemleges 20 % mértékű kárfelelősség terheli.

Az I.r. és a II.r. alperes marasztalásának tőkeösszegét nem vagyoni kártérítés címén 3.000.000 forintra, kórházi ruházat költség címén 3.400 forintra, látogatási költség címén 18.644 forintra, ápolás címén 11.948 forintra, gondozás címén 19.912 forintra, háztartásból kieső munka ellenértéke címén 24.000 forintra, valamint 52.000 forintra és havi 2.000 forint járadékra, élelemfeljavítás címén 2.000 forintra, művelődési többletköltség címén 24.000 forintra, gyógyszerköltség címén 33.600 forint lejárt járadékra, a járadék összegét 1.050 forintra, kíséreköltség címén 24.000 forintra, rezsi többletköltség címén 10.000 forintra, telefon többletköltség címén 6.000 forintra, kerti munkából kieső munka ellenértéke címén 18.000

forint valamint 52.000 forint lejárt járadék összegre, a folyó járadékot 2.000 forintra, a keresetveszteségi járadék lejárt összegét 70.275 forintra, a folyó járadékot havi 8.608 forintra leszállította. Kötelezte egyetemlegesen az alpereseket a felperes javára gondozás címén 2010. június 1-jétől 2010. szeptember 30-áig terjedő időre 4.000 forint és ennek az esedékesség középarányos idejétől, azaz 2010. augusztus 1-jétől a kifizetésig járó törvényes kamata megfizetésére. A perköltségre vonatkozó rendelkezést megváltoztatva kötelezte a felperest az I.r. és a II.r. alperes részére fejenként 190.500 forint elsőfokú, 95.250 forint másodfokú perköltség megfizetésére. Az alperesek felperesi perköltségben marasztalását mellőzte. Az I. és a II.r. alperest terhelő le nem rótt kereseti részilletéket 91.200 forintra, a rész-szakértői költséget 74.370 forintra, a rész-tanúköltséget 900 forintra leszállította. Kötelezte az I. és a II.r. alperest, hogy fizessenek meg egyetemlegesen az állam javára 121.600 forint le nem rótt fellebbezési eljárási részilletéket.

A másodfokú bíróság a fellebbezéseket és a csatlakozó fellebbezést részben találta alaposnak.

Az MK. 29. számú állásfoglalásra utalással egyetértett az elsőfokú bíróság megállapításával, miszerint az alperesek az Mt. 174. § (2) bekezdés második fordulatóban foglalt mentesülési okot a perben nem bizonyították.

Nem értett egyet azonban a baleset bekövetkezési mechanizmusának megállapításával, mert az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat nem helytállóan értékelte. A felperes állítását - miszerint a balesetet az okozta, hogy a jobb lábával a mobilkapcsoló vezetékeiben, a bal lábával pedig a lábrácsból kiálló töcsavarban megbotlott, egyensúlyát elvesztette és a jobb kezével a töcsavarra, bal kezével a forgó orsóra kapott rá, ami a ruháját elkapva beforgatta, behúzta őt a géphez - megcáfolta a perben beszerzett munkavédelmi szakvélemény.

E szerint a baleset bekövetkezésének legvalószínűbb módja az, hogy a felperes az orsó előtölést leállítva, a forgó orsókések ellenére felállt a hengerblokk melletti 30 cm magas géptestre, és ekkor a bal karjának ruhaalja beakadt az 1. számú késbe, mely a karját bal irányban feltekerte az eszterga orsóra. Ekkor akadt fenn az álla a blokk tetején lévő 2 db töcsavarba.

A felperes elmondása szerint történtek esetén a bal irányban forgó orsó őt az orsó és a géptest közé tekeri be, és a feje nem éri a motorblokk tetején lévő rövid töcsavarokat.

Ezt a szakértői megállapítást támasztja alá az OMMF által a baleset bekövetkezését követően lefolytatott vizsgálat anyaga is, köztük a baleset napján az eljáró munkavédelmi felügyelő által rögzítettek. F.J. üzemvezető és B.L. munkavédelmi előadó tanúvallomása is a baleset ekkénti bekövetkezésének valószínűségéről szólt.

Peradat, hogy a felperes testmagassága 171 cm, a gép magassága 165 cm, amelynek széléhez képest 60 cm-rel beljebb helyezkedik el a forgótengely. Botlás esetén tehát a felperes feje lefele mozdulhat

csak el, így az alperesek helytállóan hivatkoztak arra, hogy ez esetben az arca nem kerülhetett volna a forgó orsó fölé, és az álla nem akadhatott volna fenn az orsó fölött kiálló csavarokba. Ez csak úgy következhetett be, hogy a felperes a balesetet közvetlenül megelőzően a géptestre felállt anélkül, hogy előzőleg a gép forgását leállította volna.

Az igazságügyi munkavédelmi szakvélemény rögzítette, hogy a felperes szabályszegése megvalósult, mert a megmunkált felület, illetve a kések ellenőrzése előtt nem állította le az orsó forgó mozgását, megszegve ezzel a vonatkozó előírásokat (oktatási segédanyag, kezelési utasítás, a gép oldalára felerősített balesetelhárítási utasítás).

A felperes az előírások ismerete mellett tudatában volt annak, hogy a gép állítása, vagy a munka ellenőrzése csak a gép leállítása után végezhető el. A működésben lévő gépre felállni tilos, azt megközelíteni csak zárt ruházatban lehetséges. Magatartásával tehát vétkesen közrehatott a baleset bekövetkezésében, ezért az Mt. 174. § (3) bekezdés alapján kármegosztásnak van helye. A törvényszék a kárviselés arányának meghatározásakor az MK. 31. számú állásfoglalásban foglaltakra volt figyelemmel.

A munkavédelmi szakértői véleményben megállapított munkavédelmi szabályszegések vonatkozásában az alpereseknek kellett volna egyértelműen alátámasztaniuk azt az állítást, hogy ezek közvetve sem hatottak közre a baleset bekövetkezésében [Mt. 174. § (2) bekezdés, MK.29.].

A törvényszék a kárviselés arányát, a felperesi munkavállaló vétkes közrehatásának mértékét 80 %-ban határozta meg. Ezért az alperesek a balesetből eredő károkért 20 % mértékben tartoznak egyetemlegesen helytállni.

A kármegosztásra tekintettel szállította le az elsőfokú bíróság által megítélt vagyoni kártérítési összegeket.

A felperes csatlakozó fellebbezését részben alaposnak találva az orvosszakértői vélemény alapján az elsőfokú bíróság által 2010. április 22-étől 2010. május 28-áig terjedő időre megállapított gondozási díjat további 4 hónapra, azaz 2010. szeptember 30-áig terjedően ítélte meg azzal, hogy nem volt eltúlzott a kármegosztásra figyelemmel ennek alapulvételekor havi 1.000 forint. Ennek 2010. augusztus 1-jétől járó kamata megfizetésére kötelezte az alpereseket egyetemlegesen. Ezt meghaladó részében a csatlakozó fellebbezést elutasította.

A törvényszék a nem vagyoni kártérítés vonatkozásában megállapította, hogy helyesen értékelte az első fokú bíróság a felperes 50 %-os maradandó egészségkárosodását és ezzel összefüggésben az életvitele jelentős mértékben való elnehezülését. Mindezen tényeknek az együttes mérlegelésével megállapított nem vagyoni kártérítés megfelel a hasonló ügyben kialakult ítélkezési gyakorlatnak, és az elsőfokú ítélet meghozatalakorai ár- és értékviszonyoknak. Ezért ez okból nem talált alapot a mérséklésére, ugyanakkor figyelembe vette, hogy a baleset bekövetkezésében a

felperes vétkes magatartása nagymértékben közrejátszott. Ezért erre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megítélt összeget 3.000.000 forintra leszállította.

A pernyertesség-pervesztesség arányának megfelelően a Pp. 81. § (1) bekezdés szerint kötelezte a nagyobb arányban pervesztes felperest az alperesek első- és másodfokú perköltségének a megfizetésére, így az alperesek pervesztességük arányában a szakértői- és tanúköltség, valamint a kereseti és a fellebbezési eljárási illeték viselésére a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdés alapján.

A felperes felülvizsgálati kérelme a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésével az elsőfokú ítélet helyes indokai alapján történő helybenhagyására irányult az alperesek perköltségben történő marasztalásával.

Álláspontja szerint a másodfokú bíróság jogellenesen, az Mt. 174. §, MK.29. számú állásfoglalás, és a Pp. 206. § (1) bekezdése megsértésével állapította meg a felperes balesetben történő közrehatását.

Helytelenül értékelte a perben beszerzett bizonyítékokat, az alperesek és a tanúk szubjektív véleményére alapította döntését, míg a felperes ellenkező állítását figyelmen kívül hagyta.

Alaptalanul fogadta el a munkavédelmi igazságügyi szakértői véleménynek a baleset bekövetkezési mechanizmusára vonatkozó részét, mert a szakértő olyan fényképeket vett alapul, amelyeken nincs dátum. Nem tartozott a szakértő kompetenciájába a baleseti mechanizmus megállapítása, emellett iratellenesen értékelte a felperesnek az orsó mozgására vonatkozó előadását.

A balesetnek nem volt szemtanúja, ezért irat- és tényállásellenes a másodfokú ítélet megállapítása, miszerint az elsőfokú bíróság a baleset bekövetkezésének módját, a baleseti mechanizmust kizárólag a felperes által elmondottak alapján állapította meg, figyelmen kívül hagyva az ennek ellentmondó tanúvallomásokot, az igazságügyi munkavédelmi szakértői véleményt, és a fizikai törvényszerűségeket. A törvény rendelkezése szerint a kártérítési felelősség alóli kimentés, vagy a munkavállaló közrehatásának bizonyítása a munkáltatót terheli. Ezért jogszabálysértő a balesetvédelmi hiányosságokat feltáró szakvélemény mellett a felperes nagyobb arányú közrehatásának megállapítása. Tévesen értékelte a másodfokú bíróság az OMMF-nek a nyomozó hatóság felé tett tájékoztatását, miszerint a baleset bekövetkezésében a felperes egyedüli felelőssége állapítható meg. Ez ugyanis csak az idegenkezűség kizárása és a nyomozás megszüntetése vonatkozásában értelmezhető.

Az I.r. alperes a csatlakozó felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésével az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a felperes teljes keresetének elutasítását kérte a felperes perköltségben marasztalásával.

Jogszabálysértésként a Pp. 163. § (3) bekezdése és a 206. § (1) bekezdése megsértésére hivatkozott.

A jogerős ítélet helyesen állapította meg a baleset

bekövetkezésének módját. Nem értékelte ugyanakkor a másodfokú bíróság, hogy a felperes szándékosan és a munkáltató által elháríthatatlan módon felállt a működésben lévő berendezés géptestére. A balesetet kizárólag tehát a felperes felróható és elháríthatatlan magatartása okozta. Munkavédelmi előírást szegett meg ugyanis azzal, hogy a forgásban, mozgásban lévő gép hatás-terébe belépett. Ennek ellenére megalapozatlanul alkalmazott a másodfokú bíróság kármegosztást, ugyanis nincs okozati összefüggés a baleset és a gépkönyv egyes részeinek hiánya, valamint a gép előtti mozgástér botlásveszélyessége között. Erre vonatkozóan bizonyítás sem volt felajánlható. Ezért a bizonyítottság hiányát nem is lehetett volna az alperesek terhére értékelni.

Az I.r. alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában fenntartására irányult.

A felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Kúria a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között, az azokban megjelölt jogszabálysértésre figyelemmel vizsgálja felül [Pp. 272. § (2) bekezdés, 275. § (1) bekezdés].

A felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem a másodfokú bíróság által alkalmazott kármegosztást sérelmezte: a felperes az alperesek teljes marasztalását, az I.r. alperes a kereset teljes elutasítását kérte. Ezért a Kúria a jogerős határozatot csak e körben vizsgálhatta felül, ezt meghaladóan az összecszerelés nem volt a felülvizsgálat tárgya.

Az eljáró bíróságok az Mt. 174. § (2) bekezdése helyes értelmezésével foglaltak állást arról, hogy az alperesek a rájuk háruló bizonyítási teher ellenére a perben sikerrel nem bizonyították a perbeli baleset miatti kárfelelősségük alóli mentességüket. Az általuk hivatkozottak alapján ehhez annak kétséget kizáró bizonyítása lett volna szükséges, hogy a baleset kizárólag a felperes munkavállaló elháríthatatlan magatartása miatt következett be.

Nem volt mellőzhető e körben a baleset körülményeinek a megállapítása. A balesetnek nem voltak szemtanúi, ezért döntő jelentősége volt annak, hogy a felperes által előadottak szerint az bekövetkezhetett-e. Alaptalan a felperes hivatkozása, hogy ennek vizsgálatára az igazságügyi munkavédelmi szakértőnek nem volt kompetenciája. A kirendelő végzésében feltett kérdésekre ugyanis a baleset mechanizmusának megállapítása nélkül a szakértő nem tudott volna válaszolni. A véleménye kialakításához helyszíni szemlét tartott, a gép rendelkezésre álló műszaki dokumentációját és a balesetet követően készített fényképfelvételeket is felhasználta. A fényképek a periratokhoz csatolt OMMF vizsgálati anyagban is elfekszenek, azokat a munkavédelmi felügyelők is értékelték. A képeken a baleset nyomai egyértelműen látszanak, a balesetet követően pedig a gép környéke azonnal lezárásra került B.L. munkavédelmi előadó jegyzőkönyvben foglalt tanúvallomása szerint.

A baleset bekövetkezési mechanizmusának megállapításakor a szakértő nemcsak a fényképfelvételt, így a mobilkapcsoló kábelének állását vette figyelembe, hanem a gép működési mechanizmusát (például az orsó bal irányú forgását), valamint a felperes fejsérülését is. Alaptalan az orsó forgásával kapcsolatos felülvizsgálati érvelés, mert ellentétes a jegyzőkönyvben foglalt felperesi előadással: „... a forgó orsó a munkáltató által részemre biztosított munkaruha tépőzáras ujját elkapta. Miután az óramutató járásával ellentétesen forog, beforgatta rajtam a ruhát, és ezáltal engem is behúzott.... Én azt értettem az óramutató járásával ellentétes forgás alatt, hogy a forgórész pontosan velem szemben forgott”. A felperes tehát nem jobbra forgó orsóról nyilatkozott, hanem az óramutató járásával ellentétes, vagyis bal irányú forgásról.

A baleset körülményei vonatkozásában a másodfokú bíróság helyesen értékelte a szakvéleménnyel egybehangzó tanúk vallomásait is, akik a munkavégzés helyszíne, a gép működése és a munkaműveletek ismeretében nyilatkoztak a lehetséges bekövetkezési módról.

Mindezekre tekintettel a Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelően, jogszerűen mérlegelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat a másodfokú bíróság nem fogadva el a felperes baleset bekövetkezése vonatkozásában tett előadását [Pp. 206. § (1) bekezdés].

A munkavédelmi szakvélemény hiányosságként rótta fel az I.r. alperesnek a gép műszaki dokumentációjának hiányosságát és a mobilkapcsoló kábelének, valamint a színtező csavar kiálló részének botlásveszélyességét. Tartalmazza ugyanakkor a szakvélemény azt is, hogy a műszaki leírás, a gépkönyv, a műveleti utasítás hiánya és a kezelési utasítás hiányossága miatt (nem szerepel a gép konkrét kezelésének leírása), valamint azért, mert az oktatási tematika anyaga nem tartalmazza a gépen végzendő munkaműveletek mikénti végrehajtását, a gépet a dolgozók szakképzettségükből és több éves gyakorlatukból adódóan kezelték.

A szakvélemény továbbá azt is rögzíti, hogy gépkönyv, műszaki leírás, vagy műveleti utasítás hiányában nem tudja hiányosságként felvetni, hogy a felperes egyes esetben a mobilkapcsolóval a gyors előtolás mozgást forgásmentes tengely mellett végezte, másik esetben forgótengely mellett kívánta végrehajtani.

Mindezekre tekintettel az alperesek sikerrel nem tudták magukat a kárfelelősség alól kimenteni az Mt. 174. § (2) bekezdés második mondata alapján, mert a felperes által végzett balesethez vezető munkafolyamat meghatározása hiányában a felperesre volt bízva annak mikénti, a -jelen esetben balesetveszélyes- végrehajtása. Nem tudták tehát az alperesek azt sem kétséget kizáróan bizonyítani, hogy nem a gép előtti mozgástér botlásveszélyessége miatt lépett fel az adott munkaművelet elvégzése érdekében a felperes a géptestre. E körben alaptalanul hivatkozott az I.r. alperes a Pp. 163. § (3) bekezdésére, mert a baleseti mechanizmus megállapítása során nem volt olyan, általa köztudomásúnak ismert tény, amelyet értékelnie kellett volna a másodfokú bíróságnak, és azt

elmulasztotta.

Ugyanakkor a felperes alaptalanul sérelmezte az Mt. 174. § (3) bekezdésében foglaltak alkalmazását, a kármegosztás arányát. A felperes ugyanis a munkafeladat végrehajtási módszerének megválasztásakor és kivitelezésekor a másodfokú bíróság által is helyesen értékelték szerint az üzemeltetési előírás, a gép oldalára felerősített baleseti elhárítási előírás és az oktatási segédanyag rendelkezéseivel ellentétesen, balesetveszélyesen járt el. Azzal pedig, hogy a forgó tengely mozgásterébe belépett, az élettapasztalattal is kirívóan ellentétesen járt el. Ezért a reá terhesebb kármegosztási arány alkalmazása a bírói gyakorlat alapján jogszerű volt (1157 EH).

A fentiekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdés alapján hatályában fenntartotta.

Kötelezte a nagyobbrészt pervesztes felperest a Pp. 81. § (1) bekezdés alapján az I.r. alperes felülvizsgálati eljárási költségének a megfizetésére.

A felperest megillető munkavállalói költségkedvezmény folytán a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam, míg a csatlakozó felülvizsgálati eljárási illetéket a 13.§ (2) bekezdés alapján az I.r alperes viseli.

Budapest, 2014. október 1.

Dr. Hajdu Edit s.k. a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Tallián Blanka s.k. bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró

A kiadmány hitelül: Nné tisztviselő